

Arrest

nr. 93 796 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de reden deels luidt:

“artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van zijn medische toestand en verwijt hieromtrent niets te hebben gemotiveerd in de beslissing.

De verwerende partij merkt op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 januari 2012, reeds op 23 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in welke mate de thans bestreden beslissing hiervan melding diende te maken.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat de thans bestreden beslissing genomen werd op basis van de onbetwistbare vaststelling dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Waar verzoeker betwist dat hij ooit een toevlucht zou hebben gezocht of zou zoeken naar illegale arbeid, heeft de verwerende partij de er te antwoorden dat deze motivering betrekking heeft op de vrijheidsberovende maatregel waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Hetzelfde geldt voor wat betreft de motivering dat er vermoedens voorhanden zijn dat hij zich zal onttrekken aan justitie.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben met het hangende beroep tegen het bevel van 16 februari 2012, merkt de verwerende partij op dat het ingediende beroep geen schorsende werking heeft. Het ingestelde beroep doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen geldige reisdocumenten heeft, waardoor de beslissing op basis van artikel 7, eerste lid, 1 van de vreemdelingenwet genomen kon worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde het volgende in het arrest nr. 82.371:

" (...) De verwachting van verzoeker dat er alsnog gemotiveerd wordt aangaande zijn medische toestand klemmt des te meer aangezien het medisch attest van 23 maart 2011 dat verzoeker had ingediend samen met zijn in punt 1.2 bedoelde aanvraag om medische redenen als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling voor verzoekers aandoeningen, gediagnosticeerd als "lichamelijke angstakties r slaapstoornis, posttraumatische stress" vermeldde "zes maanden of langer afhankelijk van evolutie" en verzoeker na 23 september 2011 en voor het treffen van de bestreden beslissing geen medisch attest meer overmaakte aan de verwerende partij waarin nog melding gemaakt werd van een lopende behandeling voor voormelde aandoeningen. (...) "

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt niet te motiveren omtrent haar medische toestand bekritiseert zij de motivering inhoudelijk en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing geen motieven op te nemen met betrekking tot haar medische problematiek.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 23 april 2012 de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. Derhalve diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de medische problematiek niet opnieuw te onderzoeken voor de afgifte van het in casu bestreden bevel. De verzoekende partij toont niet aan dat haar beroep gericht tegen deze beslissing geleid heeft tot een nietigverklaring. Bijgevolg toont de verzoekende partij evenmin haar belang bij deze grief aan.

Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel het motief bekritiseert dat zij opnieuw haar toevlucht zou nemen tot illegale arbeid heeft dit motief betrekking op de beslissing tot vasthouding, waarbij de Raad niet bevoegd is om hierover te oordelen. Hetzelfde geldt voor het motief dat de verzoekende partij zich zal onttrekken aan de justitie. Voorts kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient te vermelden dat er nog een beroep hangende zou zijn tegen een bevel van 16 februari 2012.

Het motief dat de verzoekende partij geen gekend adres heeft is een overtollig motief voor wat het uitreiken van een bevel betreft, derwijze dat dergelijke kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel *“in samenhang met artikel 13 EVRM”*.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 13 EVRM.

Verzoeker verwijt de verwerende partij nogmaals geen rekening te houden met de procedure die nog hangende is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meent dat hem also een effectief rechtsmiddel ontnomen werd.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker steeds beroep kan doen op het instellen van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het effectief rechtsmiddel is voorhanden conform artikel 39/82 §3 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt een bevel uit te reiken terwijl er een beroep hangende is tegen het onontvankelijk verklaren van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of de termijn om beroep aan te tekenen niet is verstreken en terwijl een beroep hangende is aangaande het onontvankelijk verklaren van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van hetzij artikel 9bis hetzij artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft. Ook een beroep hiertegen is niet schorsend. Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr.

132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Hetzelfde geldt voor een aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien toont de verzoekende partij geen belang bij deze grief nu niet aangetoond is dat haar beroep tegen deze beslissingen tot onontvankelijkheid werd ingewilligd door de Raad.

Voorts kan niet ingezien worden, gelet op deze vaststelling, dat de verwerende partij enige vorm van machtsoverschrijding zou hebben begaan.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwijst naar feiten en voorgaanden en naar de vorige middelen. Zij stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder aandacht voor haar gezondheidstoestand. Gedwongen terugkeer en opsluiting zijn nefast. De verwerende partij had de plicht beter en accurater te motiveren en er is onvoldoende onderzocht.

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijt de verwerende partij de beslissing genomen te hebben zonder rekening te houden met zijn medische toestand. De verwerende partij merkt op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds behandeld werd en d.d. 23 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. Verder stelt de verwerende partij vast dat nergens uit het administratieve dossier blijkt als zou er een beroep tot nietigverklaring zijn ingesteld tegen de beslissing van 23 april 2012.

De verwerende partij laat verder nog gelden dat in zoverre verzoeker zwaarwichtige en gefundeerde elementen kan aanbrengen die hem verhinderen uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aanvragen.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoeker laat na enig begin van bewijs bij te brengen.

Het derde middel is ongegrond.”

2.3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat niet van hem kan verwacht worden dat hij een onderzoek gaat doen naar voorgaanden om het middel van een verzoekende partij zelf te gaan samenstellen en te gaan raden.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet afdoend met de gezondheidsproblematiek is rekening gehouden kan het volstaan te verwijzen naar de uiteenzetting betreffende het eerste en tweede middel. De verzoekende partij toont geen belang bij deze grief nu zij nalaat aan te tonen dat haar beroep tegen het onontvankelijk verklaren van de ingediende aanvraag om medische reden werd ingewilligd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In het vierde middel herhaalt de verzoekende partij haar grief van het derde middel maar stelt zij dat artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG is geschonden en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, weerom omdat geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand.

Met verwijzing naar de nota, volstaat het inderdaad te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat met haar gezondheidstoestand geen rekening zou zijn gehouden nu het bevel is gegeven na het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om medische redenen. Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan dat haar beroep tegen deze beslissing geleid heeft tot een nietigverklaring en dat haar gezondheidstoestand van die aard is dat het geven van een bevel zou ingaan tegen vernoemd artikel van de terugkeerrichtlijn. De overige grieven hebben betrekking op de vrijheidsberoving, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN